

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **V. L. T.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 8. 2025, č. j. 33 Az 7/2025-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce pochází z Vietnamu a v České republice požádal o mezinárodní ochranu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalovaný mu ji neudělil v žádné formě (podle § 12–14b zákona o azylu) rozhodnutím ze dne 20. 3. 2025, č. j. OAM-1733/BA-BA07-HA06-2024. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Uzavřel, že žalobce se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snažil zlegalizovat svůj pobyt v ČR. Čistě ekonomické důvody, které žalobce v žádosti uvedl, nejsou azylovým důvodem. Jestliže se žalobce bojí pronásledování v zemi původu ze strany soukromých osob, žalovaný prokázal, že tamní státní orgány proti němu poskytují ochranu. Žalobce ale ani žádnou konkrétní hrozbu pronásledování neprokázal a na státní orgány se s problémy také neobrátil.

[2] Žalobce (**stěžovatel**) rozsudek krajského soudu napadl kasační stížností. V ní uvádí, že krajský soud posoudil věc nezákonně a přezkoumal nepřezkoumatelné správní rozhodnutí. Již v žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil důvody pro udělení některé její formy a vylíčil rozhodné skutečnosti. Nedostatečně krajský soud posoudil především námitku směřující vůči neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. U tohoto typu mezinárodní ochrany zákon používá kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení. I když na humanitární azyl není právní nárok, zde se jedná

o případ hodný zvláštního zřetele. Aby mohly soudy závěr žalovaného přezkoumat, musel by být patřičně odůvodněný, a to i z hlediska použití správního uvážení. To platí i o neudělení doplňkové ochrany jako nižší formy mezinárodní ochrany.

[3] **Žalovaný** ve vyjádření uvedl, že trvá na tom, co bylo uvedeno v jeho rozhodnutí; odkázal na své vyjádření k žalobě a souhlasí s rozsudkem krajského soudu. Stěžovatel žádá o mezinárodní ochranu jen proto, aby si v ČR vydělal finanční prostředky. V zemi původu má možnost obrátit se na policii či bezpečnostní orgány, pokud by se obával pronásledování ze strany soukromých osob. Existence dluhů a soukromých závazků neodůvodňuje udělení mezinárodní ochrany.

[4] **Nejvyšší správní soud** se zabýval nejprve přijatelností kasační stížnosti (v dané věci rozhodovala u krajského soudu samosoudkyně). Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, je třeba ji odmítnout pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Pro věcný přezkum by bylo nutné, aby řešená právní otázka měla přesah nad rámec konkrétního případu z důvodu 1) neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury nebo 2) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[5] Žádná z těchto podmínek zde splněná není a kasační stížnost je nepřijatelná. Lze dodat, že stěžovatelem uplatněná kasační argumentace je pro svoji obecnost na samé hranici přípustnosti.

[6] Argumentace stěžovatele svým obsahem předně míří na nedostatky odůvodnění napadeného rozsudku. Judikatura již podrobně vymezila kritéria nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatečné zdůvodnění. Za nepřezkoumatelný bude považován rozsudek, ze kterého není patrné, jaký skutkový stav vzal orgán rozhodující ve věci za rozhodný, jakým způsobem postupoval při utváření právního závěru a proč považuje argumentaci účastníka řízení za nesprávnou (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, či ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75, obdobně též nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06). V projednávané věci však krajský soud vzal v potaz všechny relevantní skutečnosti a argumenty a s těmito se dostatečně vypořádal a své závěry řádně zdůvodnil.

[7] I u další argumentace stěžovatele nezbývá než odkázat na konstantní judikaturu kasačního soudu. Z rozsudku ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40, vyplývá, že důkazní břemeno je rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Zatímco žadatel je povinen prokázat jím tvrzené skutečnosti, žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. Správní orgán si přitom musí obstarat informace o zemi původu žadatele, které jsou: (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, (4) dohledatelné (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, a ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, dále usnesení ze dne 1. 4. 2020, č. j. 1 Azs 501/2020-31, či ze dne 31. 3. 2021, č. j. 1 Azs 400/2020-33). V souladu s konstantní judikaturou také nejsou ekonomické důvody relevantní

pokračování

pro poskytnutí mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60, či usnesení NSS ze dne 8. 7. 2021, č. j. 7 Azs 58/2021-36). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Ustanovení § 14 zákona o azylu spojuje neurčitý právní pojem *případ hodný zvláštního zřetele* se správním uvážením při jeho udělení (viz např. rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, č. 375/2004 Sb. NSS; nebo ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS). Správní soudy pak u výkladu *případů hodného zvláštního zřetele* (neurčitého právního pojmu) provádí plný soudní přezkum a u následného správního uvážení pouze kontrolují to, zda žalovaný nepřekročil jeho meze či zda jej nezneužil (usnesení NSS ze dne 14. 3. 2024, č. j. 5 Azs 141/2023-30, bod 24).

[8] Krajský soud v napadeném rozsudku shrnul relevantní skutkové okolnosti. Stěžovatel nijak nekonkretizoval, která skutková zjištění žalovaný i krajský soud nesprávně vyhodnotili, nebo jsou neúplná či nesprávná, ani proč jsou shromážděné podklady nedostatečné. Ani v kasační stížnosti stěžovatel nic konkrétního neuvedl. Krajský soud vysvětlil, že žalovaný podrobně zdůvodnil, proč není v případě stěžovatele dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Zopakoval, že mezinárodní ochrana se neuděluje z ekonomických důvodů (bod 22 napadeného rozsudku). Doplnil také, že stěžovatel se obává pronásledování ze strany soukromých subjektů a že žalovaný prokázal, že v jeho zemi původu funguje ochrana proti takovému pronásledování ze strany státních orgánů (body 20 a 23 napadeného rozsudku). Ze stejných důvodů – strach z pronásledování ze strany soukromých osob a ekonomické důvody – nepřisvědčil ani argumentaci stěžovatele stran doplňkové ochrany (body 26-28 napadeného rozsudku). V plném soudním přezkumu se krajský soud věnoval tomu, že žalovaný řádně zdůvodnil využití správního uvážení, když se rozhodl neudělit stěžovateli humanitární azyl (bod 25 napadeného rozsudku).

[9] Krajský soud proto vystavěl svůj rozsudek v souladu se zákonem, na závěrech výše citované ustálené judikatury, kterou následoval a nijak z jejich mezí nevybočil. Nejvyšší správní soud ani neshledal potřebu se od těchto závěrů nyní odchýlit.

[10] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[11] Co se týká nákladů řízení, pak odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost je na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti druhem zjednodušeného věcného přezkumu rozhodnutí krajského soudu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl a nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu